

[Else-Morete Ross.]

stilling til dette komplicerede spørgsmål, men beder om, at vi i udvalget får uddybet, hvad der egentlig ligger i de citerede bemærkninger fra side 7 i lovforslaget.

Ministeren for teknisk samarbejde med udviklingslandene (*K. Helveg Petersen*): Hr. Niels Matthiasen begyndte sin tale med at sige noget om den tvivl, der var opstået, tvivl om, hvorvidt det virkelig var muligt for os at løse de problemer, som vi står over for i udviklingslandene, og han omtalte den optimisme, der prægede os de første år, hvor bistandsarbejdet begyndte at tage form. Der var jo mange steder entusiasme, og vi havde forestillingen om, at når bare vi nu bidrog til, at udviklingslandene kunne udnytte deres ressourcer, så ville de inden for en rimelig tid komme ind i en udvikling, så de kunne nærme sig de udviklingstrin, som vi befinder os på i denne del af verden. Vi har altså opdaget, at det går ikke så let. De år, der er gået, har været fyldt med erfaringer, der peger i en anden retning, erfaringer, der afslører, hvor kolossalt stor opgaven er; hvor mangfoldig den er, hvor uoverskuelig den er. Desuden har vi oplevet spændinger, der har udløst sig i væbnede konflikter, og det har også bidraget til, at fremkalde en vis afmatning i interessen for udviklingslande, som kan spores i de fleste af de rige lande. Det kan i sig selv give anledning til megen bekymring, og det er et af de spørgsmål, som vi kommer til at beskæftige os meget med. Hvordan kan vi formidle oplysningerne om udviklingslandenes forhold på en sådan måde, at vi inddrager spørgsmålet om bistand til udviklingslandene som en helt naturlig og selvfølgelig del af vor almindelige politik og som en opgave, vi aldrig nogen sinde lader af syne, en opgave, som vi prøver på at integrere i andre opgaver, hvor der er mulighed for det? Jeg siger dette, fordi jeg synes, vi bør holde os det klart, når vi nu fører en diskussion, hvor meningerne om, hvad der skal gøres, hvordan vi skal bære os ad, varierer så stærkt, som tilfældet er.

Jeg kan godt sige her, at det er næsten ikke til at føre en diskussion med hr. Sigs-gaard eller fru Hanne Reintoft, fordi de anlægger et helt andet syn, et fundamentalt forskelligt syn. Når man siger, at vi kan i

virkeligheden ikke hjælpe, medmindre vi har et socialistisk udgangspunkt, så har man også karakteriseret, hvor umulig opgaven er for dette samfund. Jeg mener, det er en fundamentalt forkert betragtning at anlægge, men det er nu engang den indstilling, ud fra hvilken man vurderer den indsats, der er øvet.

Jeg skal tage nogle enkelte af de mere generelle ting frem, som er omtalt her, men det er givet, at her ligger der et betydeligt udvalgsarbejde foran os.

Hr. Niels Matthiasen og andre var inde på spørgsmålet om administrationens placering, og det er jo et spørgsmål, der sådan set stadig har været på dagsordenen. Gang på gang har man peget på fra forskellig side, at man burde have en særlig ordning, vi burde have et direktorat under udenrigsministeriet, vi burde have et selvstændigt ministerium osv. Jeg er gennem de overvejelser, jeg har gjort mig, og gennem de betragtninger, som er anlagt af flertallet i revisionsudvalget i betænkningen, kommet til den opfattelse, at det alt taget i betragtning må siges at være hensigtsmæssigt, at man fastholder administrationen under udenrigsministeriet. Der er ikke her tale om et typisk direktoratsarbejde. Vi må erkende, at bistandspolitikken er et meget væsentligt, ja, måske det væsentligste element i Danmarks forhold til de henved 100 udviklingslande, der findes, og dermed er bistandspolitikken en integrerende del af landets udenrigspolitik. Desuden ville der være en lang række praktiske problemer forbundet med at løse denne forbindelse mellem styrelsen for den tekniske bistand, administrationen af den og udenrigsministeriet. Tænk på de koordinationsproblemer, der ville opstå, hvis man skulle skille bistandspolitikken administrative opgaver ud fra udenrigspolitikken i øvrigt. Man må føje til, og det er også en faktor, der spiller ind, at bistandspolitikken i de fleste andre vestlige lande administreres af udenrigsministerierne.

Nu har vi haft en behandling af udenrigstjenestens struktur, og der er gennemført en ny lov, og efter den er Danida en selvstændig afdeling af udenrigsministeriet, men det hindrer ikke, at vi skal se på, hvorledes man opbygger denne styrelse, og jeg mener, at vi netop i udvalget kan beskæftige os med disse ting.